

mangle Noget i Indtægt, skaffe sig det paa den Maade; men det, Universitetet vil skaffe sig ved Afgangsbrevise, skulde selvfølgelig ikke kunne forlanges af eller ventes at komme fra de Uformuende. Thi holde vi, udenfor Universitetet og den polytekniske Lærestalt Kommunitetet opretholdt i Aand og Sandhed efter Fundatsen eller inddrage dets Indtægter i Statskassen, hvorved man selvfølgelig ikke vil glemme, under hvilken Form man har faaet denne Indtægt i Statskassen, da tror jeg, at der paa forskjellig Maade vil sørges for den Uformuende, og navnlig naar der tages i Betragtning den Anskuelse, Mindretallet har gjort gjældende, at man skal begynde at tage de Vedkommende under Armene allerede som Skolediscipler — ikke sprede Beløbene til Fripladser eller Stipendier i et altfor stort Antal, enten der er Trængende eller ikke — men fornemlig ved Skolen tage dem under Armene, som ere trængende og begavede og fremdeles her ved Universitetet. Da vil Kommunitetet blive brugt til Nytte og Gavn for de Uformuende til samme Tid, som man jo har et meget stort Beløb tilovers til Dplysningens Fremme i andre Retninger ogsaa til Gavn for de Uformuende. Der kan reises, og der vil altid blive reist den Indsigelse, at man sørger for meget for det ene Samfundslag og glemmer for meget det andet, men jeg tror, at dersom nogen finde den Tanke er berettiget og forklarer sig selv ved de tilstedeværende Forhold, er det for Diebliffet. Den Fordring, der reiser sig til os fra de nedre Lag i Samfundet om bedre Dplysning, er efter min fuldkomne Overbevisning begrundet, den er retfærdig for Vedkommende selv og for Samfundet, men man hjælper ikke til at løse denne Opgave ved at samle større Formuer, end der i mindste Maade kan siges at være fornøden for Kunst og Videnskab, paa een Haand, under Universitetet, og derved maasse lokke endnu flere unge og dygtige Kræfter ind paa en Vej, hvor de aldrig ville komme til at gøre Samfundet den Nytte, som de paa anden Maade

kunde gøre. Naar man ser de statistiske Dplysninger om Tallet paa de Studerende og dem, som have taget deres Embedseramen og vente paa Befordring, da staa disse i et overmaade slet Forhold til den Forbrug af Kræfter, vi have efter vore Forhold, og hvad angaar udmærkede Videnskabsmænd, da vilde de ligesaa godt og maasske bedre kunne komme frem gennem det mindre Tal, der gaar den studerende Vej, end gennem det større, thi den store Almindelighed vil ikke paa nogen Maade kunne tilfredsstille de Fordringer, som i saa Henseende stilles. Til disse Bemærkninger, hvorved jeg haaber at have fremstillet Mindretallets Opfattelse af disse Forhold klart, skal jeg indskrænke mig, idet jeg til Slutning skal udtale det Haab, at der dog foruden dem, der ved de tidligere Afstemninger have viist, at de dese Mindretallets Opfattelse med Hensyn til forskjellige foreliggende Spørgsmaal, maatte være nogle Enkelte, som vilde hylde den Betragtning, her er fremsat, og saaledes godkende Mindretallets Forslag om Lovens Forkastelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg havde jo ganske vist ventet efter Alt, hvad der allerede er udtalt om dette Lovforslag under de foregaaende Forhandlinger, at der ikke skulde blive Anledning til yderligere Forhandling paa dette Stadium af Sagen, og jeg vilde have trøstet at kunne indskrænke mig til at henholde mig til, hvad jeg har sagt om hele Lovens historiske Oprindelse og om dens virkelige Hensigt. Men det ærede Medlem, der nu satte sig, har nu holdt et Foredrag, som ikke blot har handlet om Loven, men om saa mange andre Ting, der efter min Formening staa i en meget fjern eller i slet ingen Forbindelse med denne Lov, saa at vi, hvis man vilde følge ham, ganske vist kunde faa en Forhandling, der vilde være ligesaa længe som den Forhandling, vi nu have haft. Den ærede Rigsdagsmand begynde med at henholde sig til